

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Exemplu[m] epistolae scriptae a sancta Synodo ad Caelestinu[m] vrbis
Romae archiepiscopum, qua ea omnia explica[n]tur, quae in ipsa sancta &
magna Ephesina Synodo gesta sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

senfum repudiarunt. Perabsurdum enim est, ducentorum & decem sanctorum episcoporum Synodo, quibus & vniuersa occidentalium sanctorum episcoporum multitudo, & per ipsos reliquus totus terrarum orbis consentit, triginta tantum numero sese opponere: quorum alii quidem iampridem depositi; alii etiam prauæ Celestii doctrinæ sectatores; quidam etiam, vt qui cum Nestorio sentiant, anathemati subditi sunt: verum iubeat, vt ea quæ a sancta & œcumenica Synodo ad pictatis præsidium contra Nestorium, impiamque eius doctrinam sancita sunt, vim suam obtineant, accedente ad robur eorum nutu & consensu pietatis vestræ.

Iuuenalis Hierosolymorum episcopus retuli.

Arcadius & Proiectus episcopi, & Philippus presbyter, apostolicæ sedis legati, retulimus. Subscriperunt autem reliqui omnes episcopi.

αὐτοὶ σπειδῆσ' κερημένοι ἄπονον γδ σωόδα διακοσίων δεκα ἑπτακόπων, οἷς καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τῆς διόσεως τῆς ἀγίων ἑπτακόπων σπειψήφισατο, καὶ δι' αὐτῶν ἅπαν λαίπων τῆς οἰκουμένης, τετρακόντα μόνοις ἀνημαχέσασαι, ὧν ὁ μὲν ἤδη πάλα κερημένοι πυχάνουσιν, ὁ δὲ καὶ τῆς Κελεσίου κακοδοξίας εἰσὶν, ὁ δὲ καὶ ἀνεσεμαπίσθησαν ὡς τὰ Νεσορίου φρονήσαντες· ἀλλὰ κελύσαι, τὰ ἑαυτῶν τῆς οἰκουμένης καὶ ἀγίας σωόδου τετυπωμένα εἰς συκρότησιν τῆς δισεθείας καὶ Νεσορίου, καὶ τῶ ἀσεβοῦς αὐτῶ δόγματα, πλὴν ἰδίαν ἰχθὺν ἔχον, κερηπυθῆσα τῆ ἑπτακόπων καὶ συγκαταθείσ' τῆς ὑμετέρας δισεθείας.

Ιουβενάλι ἑπτακόπος Ἱεροσολύμων ἀνελύεκα.

Ἀρκάδιος, καὶ Προϊέκος ἑπτακόποι, καὶ Φίλιππος πρεσβύτερος, πρεσβυτά τῆς ἀποστολικῆς καθεδράς ἀνελύεκα κερη. Ὑπέγραψαν δὲ καὶ ὁ λοιποὶ πάντες ἑπτακόποι.

* Exemplū epistolæ scriptæ a sancta Synodo ad Cælestinū vrbis Romæ archiepiscopum, qua ea omnia explicatur, quæ in ipsa sancta & magna Ephesina Synodo gesta sunt.
* Sanctissimo ac beatissimo comministro Cælestino, sancta & magna Synodus in Domino Sal.

* Relatio ad sanctissimum & piissimum comministrum Cælestinum.

* Sancta Synodus, quæ per Dei gratiam in Ephesiorum metropoli conuenit, Cælestino episcopo, in Domino salutem.

SANCTITATIS tuæ circa pietatem zelum, & circa fidei sinceritatem cura, nostri omnium saluatori Deo grata & placita, omni admiratione digna existit. Est enim hoc vobis adeo magnis

* Αναφορὰ πρὸς ἀγιωτάτω, καὶ θεοσεβεστάτω συλλειτουργῷ Κελεσίνω.

* Ἡ ἀγία σωόδος, ἡ καὶ θεοῦ χάριν σπαραχθεῖσα ἐν τῇ Εφεσίῳ μητροπόλει, Κελεσίνω ἑπτακόπῳ ἐκ κελύσαι χερειν.

ΤΗΣ μὲν σῆς οσιότητος ὁ αὐτῶ πλὴν δισεθείαν (ἡλος, καὶ ἡ αὐτῶ) τῆς ὀρθῆς πίστεως τῶ πάντων ἡμῶν σωτῆρι θεῷ φίλῃ τε καὶ δρεσκουσα φρονῆς, ἀξία παντὸς κέρωνε δαύματος· ἔδος γδ ὑμῖν τοῖς οὕτω

ANNO CHRISTI 431.

* In hoc loco scripta a sancta Synodo ad Cælestinum archiepiscopum Romæ, qua ea omnia explicatur, quæ in ipsa sancta & magna Ephesina Synodo gesta sunt.

ANNO CHRISTI 431.

μεγάλοις βίδοκμειν εἰς ἅπαντα, ἐ-
 ρσμά τε ἡμῶν ἐκκλησιῶν τὰς ἑαυτῶν
 ποιήσασιν αὐτοῦ. ἵνα ἡ ἐξελίξις
 πάντων εἰς γνώσιν τῆς οὐσιότητος ἀνε-
 νεχθῶναι τὰ παρὰ ἀκολληθήσαντα, ἡ ἀ-
 φορμὴ ἀναγκάως, ὅτι καὶ βέλῃσιν ἡ
 πάντων ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ, καὶ καὶ
 δεσποσίου τῶν βίσεβέστων καὶ φιλοχρί-
 στων βασιλέων σωτήρηδων ἐν τῇ Ε-
 φείων μητροπόλει ἐκ πολλῶν καὶ δια-
 φόρων ἐπαρχιῶν, ὑπὸ τῶν διακο-
 σίσις ὄντες τῶν ἐπιθρόνων ἐπίσκοποι. εἶ-
 τα τῶν βίσεβέστων δεσποσίου τῶν φιλο-
 χρίστων βασιλέων, δι' ὧν καὶ κεκλη-
 ῖθαι, καιρὸν ὀρεζόντων τῶν σωεδρίων
 τῶν ἀγίας σωόδου τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας
 πεντηκοστῆς ἀπάντων τῶν σωεδραμη-
 κότων, μάλιστα διὰ τὸ ἐκείσασιν ταῖς
 τῶν βασιλέων συλλαβῆς, ὡς εἰ μή τις
 ἀπαντήσῃ καὶ τῶν ὀρεζομένων σωεδ-
 σμῶν, ἐκ ἀγαθῶν σωεδρίων ἀπολιμ-
 πῶν, καὶ ἐστὶν ἀναπόλογος παρὰ τε
 θεῷ καὶ ἀνθρώποις, ὑπέστησεν ὁ ἀλαβέ-
 σετος Ἰωάννης ὁ τῆς Ἀντιοχείων ἐπί-
 σκοπος· οὐχ ὡς ἀπὸ γνώμης ἀπλῆς,
 ἀλλ' ἕδῃ τῶν διασημάτων τῶν καὶ τῶν ὀδι-
 ποείων ἐμποδῶν γυρομένου· ἀλλὰ
 κρύπτων μὲν βουλήν εἰς νοῦν τε, καὶ
 σκέψιν ἀπάδουα τῶν θεῶν, ἡ ἐκ εἰς
 μακρὰν ἐλθὼν ἐδέξεν ἐν τῇ Εφε-
 σίων ὑπερέδῃσθαι τῶν σωεδρίων
 καὶ τῶν ὀρεδείων ἡμέραν τῆς ἀγίας πεν-
 τηκοστῆς ἐφ' ὅλας δέκα καὶ ἕξ ἡμέρας·
 καὶ τοὶ πολλῶν ἐπισκόπων τε καὶ κλη-
 ρικῶν καὶ νόσω πεπεσμένων, καὶ
 πεθλημένων εἰς τὰ διαπανήματα,
 ἐνίων δὲ καὶ ὀξοδυσάντων τῶν βίου·
 καὶ ἡ, ὡς ὀρεῖ καὶ ἡ σὴ οὐσιότης,
 ὑβείσ μᾶλλον καὶ τῆς ἀγίας σωό-
 δου τὸ δρᾶμενον. ποσαῖτη γὰρ ὑπε-

in more positum, vt in omnibus
 celebres sitis, studiaque vestra ec-
 clesiarum firmamenta constitua-
 tis. Quia vero necesse est, vt om-
 nia quæ consecuta sunt, sanctita-
 tuæ significentur, non potui-
 mus non scribere, secundum om-
 nium nostrum saluatoris Christi
 voluntatem, piissimorumque, ac
 Christi amantium imperatorum
 sanctionem, ex multis variisque
 prouinciis episcopos supra ducen-
 tos in Ephesiorum metropoli nos
 conuenisse. Postea, cum pia Chri-
 sti amantium imperatorum edi-
 cta, per quæ fuimus euocati, tem-
 pus sanctæ Synodi confessui præ-
 scriberent diem sanctæ Penteco-
 stes, omnesque concurrissent, id-
 eo maxime, quod imperatorum
 literis expressum erat, si quis ad
 præstitutum terminum non ve-
 niret, eum mala conscientia deesse,
 & apud Deum & homines esse
 inexcusabilem; desideratus est re-
 uerendissimus Ioannes Antioche-
 norum episcopus; idq; non tam-
 quam animo simplici & candido,
 neque quod locorum interual-
 lum, quod transeundum erat, im-
 pedimento fuerit; sed quod con-
 silium cogitationemque Deo dis-
 plicientem mente occultaret;
 quam cogitationem non longo
 post tempore, posteaquam nimi-
 rum Ephesum venisset, palam fe-
 cit. Distulimus itaque confessum
 totos sexdecim dies post præfinitum
 sanctæ Pentecostes termi-
 num: quamuis multi episcopi &
 clerici & morbis premerentur, &
 sumptibus affligerentur, nonnul-
 li quoque e vita migrassent. Erat
 autem id quod agebatur, vt etiam
 sanctitas tua intelligit, nihil aliud,
 quam aduersus sanctam Syno-
 dum contumelia. Tanta enim di-

* εἰς νοῦν
 βουλήν τε

latione malitiose vsus est; cum ipsum anteuertent qui longe maiori viarum intercapedine distabant. Verumtamen post exactum sextumdecimum diem, e suorum episcoporum numero aduenerunt metropolitani duo, Alexander Apameæ, & alter Alexander Hierapolitanus. Cum autem de cunctatione reuerendissimi episcopi Ioannis quereremur, dixerunt illi non semel, sed sæpius: Mandauit nobis, vt pietati vestra indicemus, ne Synodum prorogetis, si ipsum amplius tardare contigerit; sed potius quod opus est factum, id fiat. Cum hæc illi renuntiafissent, certoque constaret tam ex mora, quam ex iis quæ nuntiata fuerant ipsius nomine, cum detrectare confessum, vel quod amicitia, quæ ipsi cum Nestorio intercedebat, indulgeret; vel quod is ecclesiæ suæ fuit clericus; vel etiam, quod quorundam pro illo deprecationibus morem gereret: sancta Synodus in magna Ephesi ecclesia, quæ appellatur Maria, sessionem celebravit. Quoniam vero, cum vniuersi prompto alacrique animo venissent, solus Nestorius in eo confesso desiderabatur; sancta Synodus eum admonuit canonicè per episcopos prima, secunda, similiter & tertia citatione: ipse vero ædibus, in quibus diuerfabatur, frequenti milite vndique circumuallatis, ecclesiasticisque sanctionibus superbe contemptis, neque comparere, neque de impijs suis blasphemijs rationem voluit reddere. Lectæ proinde sunt literæ, quas sanctissimus, Deoque dilectissimus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus Cyrillus ad eum scripserat: quas sancta Syno-

δος δυσρόπως ἐχρησάτο, καίτοι
Φθασάντων αὐτὸν ἔτι μακροτέρον
διασημάτων. ὁμῶς μὴ ἡμέραν ἐκ-
καιδεκάτιω παρ᾽ ἐδραμὸν ἕνεκεν
σὺ ἀπὸ Ἐπισκόπων, μήθ' ὅπολιται
δύο, Ἀλέξανδρος Ἀπαμείας, καὶ Ἐπ-
ρος Ἀλέξανδρος Ἱεραπόλεως· εἶτα ἡ-
μῶν αἰρωμένων τὸ ἔσφίξιος βρα-
δος τῆ βλαβεράτου Ἐπισκόπου Ἰω-
άννου, ἔφασαν οὐχ ἄπαξ ἀλλὰ πλε-
σάκις, ὅτι ἐνετείλατο ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι
τῆ θεοσεβεία ὑμῶν, ὥστε εἰς ἄνοιαν αὐ-
τὸν καὶ ἐπ' βραδύων, μὴ ὑπὲρ δεῖται ἢ
συνόδου, ποιῆσαι ἢ μᾶλλον ἂ δι-
πύτων ἀπαγγεῖλων, ἢ φανερόν
γερονότος ἀπὸ τε τῆ βραδύων καὶ ἐκ
τῆ ἑσφίξιος μιλυθέντων, ὅτι ἑσφ-
απείται τὸ συνέδριον, ἢ τῆ Νεστορίου
Φιλία χειρίζομενος, ἢ καὶ ὅτι κλη-
κὸς γέρονε τῆς ἑσφίξιος αὐτὸν ἐκκλησίας,
ἢ καὶ τῆς ἑσφίξιος ὑπὲρ αὐτῶν παρακλήσε-
σιν εἰκων, συνήδρυσεν ἡ ἀγία συνό-
δος ἐν τῆ μεγάλῃ τῆ καὶ τῶν Ἐφῶν
ἐκκλησία, τῆ Ἐπίκλιω Μαρία. ἐ-
περὶ δὲ πάντων παρ᾽ ἐδραμὸν συνδε-
δραμικῶν μόνος ἀπελιμπάνετο τῆ
συνεδρίου Νεστοριος, ἑσφίξιος ἡ
ἀγία συνόδος κανονικῶς αὐτὸν δι-
Ἐπισκόπων παρ᾽ ἐσφίξιος, καὶ δευτέρῃ κλή-
σι, ὡσαύτως καὶ τρίτῃ ὅτι ἐσφίξιος
ταῖς Ἐπιφραξίας τῶν ἑσφίξιος οἰκίω
ἀπενοήθη καὶ τῆ τῆς ἐκκλησίας δε-
σιμῶν, καὶ ἐκ τῶν ἑσφίξιος αὐτὸν ἐμφανῆ
καταστῆσαι, οὐτε μὴ ἑσφίξιος ἑσφίξιος
τῶν αἰρωσίων αὐτῶν δυσφημιῶν.
λοιπὸν ἀνεγνώθη τὰ γράμματα ἃ
γραφέντα παρ᾽ αὐτὸν παρ᾽ ἐσφίξιος
τάτου καὶ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
ἑσφίξιος Ἀλεξάνδρων ἐκκλησίας Κυρίλλου· ἃ καὶ ἐδοκίμασεν ἡ ἀγία συνό-
δος

ANNO CHRISTI 431.

* 1. 6. 7. 8. 9. 10.

δος ὀρθῶς καὶ ἀληθῶς ἔχον, καὶ κατὰ μη-
 δὲνα ἕξπον ἀσύμφωνα εἶ) ταῖς θεο-
 πύξοις γραφαῖς, * ἦγεν τῆ παραδο-
 δεῖσι πίσει, καὶ ἐπεδείξει ἐν τῇ μεγάλῃ
 σωόδῳ παρὰ τῶ ἀγίων πατέρων τῶν
 ἐν Νικαίᾳ σπειλόντων καὶ καιροῖς
 καὶ καὶ ἡ σὴ ὁσιότης ὀρθῶς ἔτο δοκι-
 μάσασα ἐμῶ τύρησεν. ἀναγνωδεῖσις
 ἡ καὶ τῆς Ἐπιστολῆς Νεστορείς τῆς πρὸς
 αὐτὸν γραφεῖσις (ὧ) μνημονώδεντα
 ἀγίωτατον καὶ θεοσεβέστατον ἀδελφόν
 ἡμῶν καὶ συλλειτουργόν Κύριλλον,
 ἐδικαίωσεν ἡ ἀγία σωόδος, διὰ ἧς
 παντελῶς τῆς τε δόξολογικῆς καὶ βάπ-
 τιστικῆς πίσειας εἶ) τὰ ἐν αὐτῇ δο-
 γματα, πλείω ὅσῳ καὶ ἕξένω νο-
 σσῶντα τῶ δυσφημίου ἀναγνωδει-
 σῶν ἡ ὁμοίως καὶ τῶν ἕξηνήσεων αὐτῶ
 τῶ ἀσεβέστατων, ἐπὶ γὰρ καὶ τῆς γρα-
 φείσις πρὸς αὐτὸν Ἐπιστολῆς παρὰ
 τῶ σὴ ὁσιότητος, δι' ἧς ὁλόγως κατε-
 κρίνετο ὡς δυσφημα γεγραφῶς, ἔ
 αἰοσίους φωνὰς τῆς ἰδίας ἕξηνή-
 σεσιν ἐνδεῖς, ἡ ἕξος ἕξένω ἐκταμ δι-
 καία καὶ αἰρέσεως κατ' αὐτῶ μάλι-
 στα ὅπ τσοδὸν ἀπέχετο τῶ μετανοῆ-
 σαι, ἡ μετὰ γινῶναι ἐφ' οἷς δεδυσφη-
 μηκεν, ἐπὶ τῶ Κωνσταντινουπολιτῶν
 ἔχων ἐκκλησίᾳ, ὡσε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ε-
 φεσίῳν μνησπόλι διαλέγεσθ πρὸς
 ἕνας τῶ ἀγίων μνησπολιτῶν Ἐπισκό-
 πων, ἀνδρῶν ἐκ ἀσῆμων, διὰ ἕλλο-
 γίμων ἔ θεοσεβέστατων, ἔλμησά τε
 εἶπεῖν ὅπ ἐγὼ τῶ διμλωαῖον καὶ ἕξμη-
 ναῖον θεὸν ἐκ ὁμολογῶ. καὶ ἕπερα δὲ
 πρὸς τούτοις εἶπε χαλεπώτερα.

Ὡς οὐκ αἰοσίαν καὶ μαρωτά-
 τῳ αἵρεσιν, καὶ ἀνατρέπουσαν πῶ
 ἀσεβέστατῳ ἡμῶν θρησκείᾳ, καὶ
 ὅλλω ἐκ βαδρῶν τῶ μυστικῶν πῶ
 οἰκονομίαν ἀφαροδοσαν, καὶ δειλόμην,
 Concil. Tom. 5.

dus approbavit, ut recte inculpa-
 teque exaratas, atque in nullo dif-
 sentaneas diuinis scripturis, tradi-
 tæ videlicet fidei & expositæ in
 magna illa Synodo a sanctis patri-
 bus, qui Nicææ Bithyniæ olim
 conuenerunt: sicut tua quoque
 sanctitas id recte probans testifi-
 cata est. Postmodum lecta etiam
 Nestorii epistola ad eumdem san-
 ctissimum, Deoq; dilectissimum
 fratrem & comministrum nostrum
 Cyrillum scripta, censuit sancta
 Synodus, dogmata, quæ in ea cõ-
 tinebantur, ab euangelica & apo-
 stolica fide omnino aliena esse;
 plurimæq; ac peregrinæ blasphem-
 iæ morbo laborare. Lectis itid-
 em impiissimis eiusdem exposi-
 tionibus, & epistola præterea, quæ
 tua sanctitas ad illum dederat, per
 quam iure damnabatur, tam-
 quam qui blasphema scripsisset,
 impiasque voces expositionibus
 suis inseruisset; iusta sententiã de-
 positionis in ipsum prolata est:
 maxime vero cum tantum abes-
 set ut resipisceret, vel de blasphe-
 miis, quas cum Constantinopoli-
 tanam ecclesiam adhuc obtine-
 ret, profuderat, poenitentiam age-
 ret, ut Ephesi quoque cum qui-
 busdam sanctis metropolitanis e-
 piscopis, viris sane illustribus, ma-
 ximæque pietate & eruditione
 præditis differens, ausus sit dicere:
 Equidem bimestrem aut trimestrem
 Deum non confiteor: alia-
 que his multo deteriora dixit.

Hæresim igitur ut impiam ac
 scelestissimam, quæque sanctissi-
 mam nostram religionem euer-
 teret, vniuersamque mysterii dif-
 pensationem vel ab ipsis funda-
 mētis dirueret, ad eum quem iam

diximus modum demoliti fu-
mus. Ceterum fieri certe non po-
tuit, quin illi, qui Christum ex
animo diligebant, & pro Domi-
no zelabantur, multas experi-
rentur difficultates. Etenim fore
sperabamus, vt reuerendissimus
Ioannes episcopus Antiochenus
Synodi diligentiam & pietatem
laudaret; tardamque Nestorii de-
positionem vitio fortasse nobis
verteret. Verum hæc spes longe
nos & omnino fefellit: secus e-
nim euenit. Compertus est nam-
que aduersarius & infensissimus
tunc sanctæ Synodo, tum rectæ
ecclesiarum fidei, sicuti res ipsæ
declariant. Nam simulatq; Ephe-
sum ingressus est, antequam pul-
uerem ex itinere contractum ex-
cussisset, antequam se veste exuif-
set, congregatis quibusdam, qui
cum Nestorio simul recesserant,
& blasphema verba in suum ca-
put loquebantur, & gloriæ Chri-
sti tantumnon illudebant, ac vel-
uti collecto collegio hominum
circiter triginta numero, qui no-
men habebant episcoporum (ex
quibus alii erant extorres, otiosi,
ecclesiisq; carentes: alii quo-
que ante multos annos ob graues
culpas a suis metropolitanis de-
positi: cum ipsis etiam Pelagia-
ni, & Celestiani, ac nonnulli de
iis, qui ex Thessalia eiecti fue-
runt;) rem ausus est impiam, qua-
lem nemo ante illum ausus est
vmquam. Etenim priuatim scri-
ptum quoddam confecit, deposi-
tionisq; nomen & contumeliam
impegit sanctissimo ac religiosissi-
mo Cyrillo Alexandrinorum epi-
scopo, & pientissimo fratri nostro
& comministro Memnoni Ephe-
τῶ θεοσεβείῳ ἡμῶν ἀδελφῶ, καὶ συλλειτουργῶ, ἐπισκόπῳ Μένωνι τῷ τῆς

ὡς ἤδη φθάσαντες εἰπομεν. ἀλλ' ἐπὶ
λίῳ, ὡς εἶκοι, τῆς εἰς Χερσὸν ἀγάπης
τὸ γήσιον ἔχοντας, καὶ ζηλώσαντας
τῷ κυρίῳ, μὴ πολλῶν πειρασμῶν
πειρασμάτων. προσεδουκίσαμεν γὰρ
τῷ διαβέβητον τ' Ανλιοχέων ἐπι-
σκοπον Ιωάννην τῷ τε ἀκρίβειῳ τῆς
σωόδου, καὶ τ' ἀσέβειαν ἐπαπέσει, καὶ
τάχα που καὶ μέμψασαι τὸ ἐπὶ τῆ
καταρέσει βραδέως. μεταπέθηκε δὲ
εἰς πᾶν τοῦ ἀντιόχου τὰ τ' προσδοκίας
ἡμῶν ἄρηται γὰρ ἐχθρὸς καὶ πολεμώ-
τατος τῆ τε ἀγία σωόδου, καὶ αὐτῆ ἡ
τῆ ὀρθῆ πίστι τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς αὐ-
τὰ μὲν ὡς τὰ πειράματα. ἀμα τ' γὰρ
εἰσηλθὼν εἰς τὴν Ἐφεσίῳ πόλιν, πρὶν
δοτοπλῶσασθαι τῷ ἐν τῆς ὁδοποιίας
κόνιν, πρὶν δοτοδύσαιται τὸ ἱμάτιον,
συναγαγὼν ἕνας τῶν τῷ Νεστορίῳ
συναποστασιῶντων, καὶ βλάσφημα
λαλοῦντων καὶ τῆς εἰαυτῶν κεφαλῆς,
καὶ μονοουχὶ κατὰ πύργων τῆς δό-
ξης τῆς Χερσὸς, καὶ συλλέξας ὡσαύτ
κολλήγιον εἰαυτῶν τελακοντῶν τῶ
δριθμόν, ἀνθεσίων * ἐπισκόπων ἐ-
χόντων ὄνομα, ὧν τῶ μὲν εἰσιν δότο-
λιδες, ὁλοζόντες δὲ καὶ ἐκκλησίας
* μὴ ἔχοντες, ἕτεροι ἡ καὶ πρὸ πολλῶν
ἐτῶν ἐπὶ θανάτῳ ἀπίστας κατήρημέ-
νοι δότο τῶν ἰδιῶν μητροπολιτῶν, σὺν
αὐτοῖς δὲ καὶ Πελαγίανοι, καὶ Κε-
λεσιανοί, καὶ τῶν δότο Θεσσαλίας ἐκ-
βελημῶν ἕνεις, πειράματα τετόλ-
μηκεν ἀνόσιον, ὃ μηδεὶς πώποτε τῶν
πρὸ αὐτῶν * σὺν ἀπεί γὰρ καταμύ-
νας χαρπῶν, καὶ δὴ καταρέσειας ὄνο-
μα καὶ ὑβελιν προσετέλει τῶ
ἀγίῳ τῶ καὶ θεοσεβείῳ τῆς Ἀλε-
ξανδρείῳ ἐπισκόπῳ Κυρίλλῳ, καὶ
τῶ θεοσεβείῳ ἡμῶν ἀδελφῶ, καὶ συλλειτουργῶ, ἐπισκόπῳ Μένωνι τῷ τῆς

ANNO
CHRISTI
47°

ANNO
CHRISTI
431.

Εφεσίων, οὐδενὸς ἡμῶν εἰδότες, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑβελιδέντων ἐγνωκότων τὸ δρώμενον, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν τῶν τε τολμήκασιν, ἀλλ' ὡσπερ ἐκ ἀναγκαιότητος ἐπὶ τοῖσι τῶν θεοδ, ὡς ἐκ ὄντων κανόνων ἐκκλησιαστικῶν, ἢ ὡς οὐ μελλόντων κινδυνεύειν αὐτῶν διὰ τὸ ἐπὶ τούτοις θράσος ὑβελίζουσι δὲ τῶν τῆς ἀκοινωνήσιας ὀνόματι καὶ πᾶσαν πλὴν σωοδίου καὶ δὴ καὶ δημοσία χερσὶ ταῦτα ἐπιθέντες περὶ ὑποθέσαν εἰς ἀνάγνωσιν τοῖς ἐθέλοις, τοῖς τῶν δεύρου τήχοις περὶ ἀσκήσαντες, ἵνα πλὴν αὐτῶν ἀσέβειαν διατελοῦσι. καὶ οὐ μέλει τούτων γέροντι αὐτοῖς τὰ τολμήματα. ἀλλὰ τῶν καὶ τεταρσήκασιν, ὡς δράσαντες ἡ κανονικόν, καὶ εἰς ἀκοῆς τῶν βίσεβεσάτων καὶ φιλοχρίτων βασιλέων ἀνενεγκεῖν τὰ τριάδε.

Τούτων οὕτω γεροντότων, ὁ, τε ἀριώτατος καὶ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος τῆς Αλεξάνδρειαν Κύριλλος, καὶ μὲν ὁ θεοφιλέστατος τῆς Εφεσίων πόλεως ἐπίσκοπος Μέμνων, βιβλία σωθέντες, καὶ αἰμασάωμοι αὐτῶν τε ἀλαβέστατον ἐπίσκοπον Ἰωάννην, καὶ τῶν συν' αὐτῶν ἔτι δράσαντες, περὶ σήγαρον, ὀρκωῶντες ἡμῶν πλὴν ἀγίαν συνόδον μετὰ πέμψασθαι κανονικῶς αὐτῶν τε τῶν Ἰωάννην, καὶ τοῖς συν' αὐτῶν, ὡς ἀπολογησάσθαι περὶ ὧν τολμήκασιν, καὶ εἴπ' ἐγκαλεῖν ἔχουσι, εἰ δύνανται, εἰπεῖν καὶ διελέγξασθαι ἐν τῷ τῶν γραφέντων αὐτῶν καὶ ταρρεπκῶ, μᾶλλον δὲ ὑβελιστικῶ χερσὶ, περὶ φασιν ἔδειξαν ὅτι Ἀπολιναρισταί, καὶ Ἀρειανοὶ, καὶ Εὐνομιστοὶ εἰσι, καὶ διὰ τῶν καθήρωται

Concil. Tom. 5.

fiorum episcopo; idque nobis omnibus inficiis, imo ne ipsis quidem, qui iniuriam hanc perpessi sunt, quid ageretur, aut quam ob causam hoc ausi essent, intelligentibus: sed, perinde ac si Deus non indignetur ob ista, neque sint ecclesiastici Canones, neque futurum sit, ut propter hanc audaciam periculum subeant; excommunicationis nomine etiam uniuersæ Synodo contumeliam faciunt. Itaque hæc scripto etiam publico mandata proposuerunt legenda quibuslibet, theatri parietibus affigentes, ut suæ impietatis spectaculū exhiberent. Sed nondum his finibus constitit ipsorum audacia; sed præterea, quasi Canonicum quiddam gessissent, ad piissimorum Christianique amatium imperatorum aures talia deferre non dubitarunt.

His ita transactis, sanctissimus Deoque dilectissimus Cyrillus Alexandrinus episcopus, & piissimus Memnon Ephesiorum ciuitatis episcopus, libellos composuerunt, compositosque (Concilio) obtulerunt, quibus reuerentissimum Antiochenorū episcopum Ioannem, eiusque adiutores, ac in ea re gerenda locios accusabant, adiurantes sanctam nostram Synodum, ut ipsum Ioannē, eiusque administratos, canonicè (in iudicium) vocaret, ut rationem de illis redderent, quæ temere ausi fuerant, necnon si quam accusationem haberent, si possent, illam in medium afferrent, accusatosque conuincerent: quandoquidem in depositionis, aut verius contumeliæ charta ab ipsis exarata, causam inseruerant: Quoniam Apollinaristæ sunt, & Ariani, & Eunomiani, ac propterea a nobis de-

M m m ij

ANNO CHRISTI 431.

positi sunt. Cum itaq; ii, qui hanc ab illis contumeliam acceperant, instarent, necessitate adducti, in magna rursus ecclesia episcoporum (quorum numerus erat plusquam ducentorum) confesso instituto, intra biduum semel, iterum, ac tertia quoque citatione ipsum Ioannem, & qui cum eo erant, ad Concilium vocauimus, vt illos, quos contumelia affecerant, reuincerent, & causas, ob quas depositionis chartam composuissent, in medium afferrent: verum illi venire non sunt ausi. Oportebat autem, si quidem predictos sanctos viros vt hæresis reos vere potuisset conuincere, ipsum venire, necnon crimen, quod assumens tamquam validum & certum, temerariam contra illos sententiam tulerat, verum esse palam ostendere. At praua conscientia præpeditus minime comparuit. Quod autem moliebatur, hoc erat. Putabat, si absurda illa, ac in primis illegitima contumelia irrita fieret, fore, vt simul iusta quoque sanctæ Synodi sententia contra hæreticum Nestorium lata euerteretur. Indignitate itaque rei merito commoti, eiusmodi in illum & in alios sententiam legitime proferre deliberauimus, cuiusmodi ipse tulerat illegitime contra eos, qui de nullo crimine condemnati fuerant. Verum, quo illius temeritatem longanimitate vinceremus, etiam si illam iustissime legitimeque subiuisset, pietatis tuæ iudicio hoc referuauimus: interim illos excommunicationi subiicientes, omnique sacerdotali potestate exuentes, ita vt nullum suis sententiis lædere queant. Quomodo enim necessarium non erat, vt

παρ' ἡμῶν. ἐνιστεμῶν τῶν τῶν ἡμεῶν ὑβριν ὑπομηνύτων ἡμῶν ἐκείνων, πάλιν ἡμεῖς ἀναγκάως συνεδρῶσαντες ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ὑπὲρ τοῦ διακοσίου ἐπισκόπου ὄντες, μᾶλλον καὶ δυνάστες, καὶ τελειή κλήσῃ, ἐν ἡμέραις διὰ τὴν κεκληκαμένη αὐτῶν τε Ἱωάννου καὶ τοῦ σω αὐτῶ εἰς τὸ συνέδριον, ὡς διελέξαμεν τῶν ὑβρισμένων, ἐδοτολογησάμεθα, ἐπὶ αἰτίας εἰπεῖν, ἐφ' αἷς τὸ τῆς κατωρίσεως συνέστηκαν χερσὶν καὶ ἐκ ἐπαρρησίας ἐλάθειν. ἔδῃ δὲ αὐτῶν, εἴη τῶν δληθῶς ἐλέγχον ἡδυνάτο τοῖς μνημονοῦντας ὁσίοις ἀνδράς, ὡς αἰρετικοὺς ὄντας, καὶ ὑποκρίσασθαι, ἐδειξάμεν τῶτο δληθῶς ὄν, ὃ καὶ λαβῶν ὡς ἰσχυρὸν καὶ ἀμαφίβολον ἔκκλημα, τῶν προσηπῶν ἡμῶν κατ' αὐτῶν ἐξελίκατο. ἀλλ' ὑποσαφροδ συνειδότης οὐχ ὑπολήθησε. ὅτι κατὰ συνειδήσειον ἐκείνου λέω. ἀήθη γὰρ, ὅτι ἀτόπου τῶν τῶν καὶ ἐκνομῶν τῶν ὑβριῶν λυομένης, πάντων ἀνατραπήσει καὶ ἡ δικαία ἡμῶν τῆς σωόδου ἡ ἐξενεχθεῖσα κατ' τῶν αἰρετικῶν Νεστορίου. ἀνακατήσαντες πίνων εἰκότως, ἐβουλοσάμεθα μὲν ἡμῶν ἰσῶν κατ' αὐτῶ καὶ τῶν ἄλλων ἡμῶν ἐξενεχθεῖν ἐν ὁμῶν, λέω αὐτῶν παρ' ἐναντίον κατ' ἡμῶν ἐπὶ οὐδενὶ κατηγνωσμένων ἔδειπο. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐκείνου προσηπῶν μακροθυμία νικήσασθαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα δικαίως αὐτῶν ἐπιδεν αὐτῶ, ἐκ ὁμῶν, πετηρήκαμεν τῆ κλήσῃ τῆς σῆς δεοσεβείας καὶ τῶτο τῶν αὐτῶ ἀκοινωνήτοις ποιήσαντες, καὶ ἀφελόντες αὐτῶν πᾶσαν ἐξουσίαν ἱερατικῶν, ὡς μὴ διδάσκειν βλάπῃν δι' οἰκείων δοποφάσεων. τῶν γὰρ οὕτως ἀγείως ἐκείνων καὶ

ANNO
CHRISTI
431.

ἀκατονόως χωρεῖν εἰσάτας ἐπὶ τῷ
ἔπιθονα καὶ παλαίονα τῶν περὶ
γμένων, πῶς ἐκ τῶν ἀδικημάτων καὶ ἐκ
ἐκόντως ἀφελέσθαι τῆς τῶν διώσεων
βλάβηθεν ὁμοίως;

Τοῖς μὲν οὖν ἀδελφοῖς ἡμῶν
καὶ συλλειτουργοῖς, Κυρίλλῳ τε τῷ
ἐπισκοπῷ, καὶ Μένωνι, τοῖς παρ
αὐτῶν ὑπομεινάσιν ἕσθαι, καὶ κοι-
νωνικοῖς πάντες ἐσμὲν, καὶ μὴ τιμὴν ἐκεί-
νων ἀποπέσειν σωματικῶν ἡμεῶν
καὶ συλλειτουργῶν, κοινῇ πάντες τὰς
συνάξεις ἐπιτελέοντες ἀκωρώσαντες
ἐγράψαμεν τὰ ἐκείνων παύσια, ἀί-
χμηστέα καὶ ἀδρόμη παντελῶς ἀποφί-
νωτες. ἕσθαι τῶν τῶν ἐπερὶ ἐδὲν
ἡσ. ἀνδρες γὰρ τῶν τῶν τριάντων,
καὶ ὁ μὲν αἰρέσεως ἀπὸ τῶν κατεσι-
γμένοι, ὁ δὲ ἀπόλιδες καὶ ἐκβεβλημέ-
νοι, ποῖον ἔχουσιν σὺν τῷ πνεύματι;
ἢ ποῖον ἔχουσιν σὺν τῷ πνεύματι;
σὺν ἀπάσις τῶν ἐπὶ ἐραυόν; σὺν ἡ-
δρόσαν τῶν ἡμῶν καὶ ὁ παρὰ τῶν ὁσι-
ότητος τῶν ἀπεσταλμένοι θεοσεβείας
τοῖς ἐπισκοποῖς, Ἀρκάδιος, καὶ Προίε-
πος, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ ἀλαβεστάτος πρε-
σβύτερος Φίλιππος, τῶν ἡμῶν τῶν
οἰσίαν δι' ἐαυτῶν χαρίζομενοι, καὶ τῆς
ἀποστολικῆς καὶ ἱερῆς τῶν ἀνα-
πληροῦντες. ἀνακαταστάτω τῶν
προσφύγων ἐπὶ τοῖς γεγνημένοις
ἢ σὺν ὁσιότητος. εἰ γὰρ δοθεῖν τοῖς ἐδέξασιν
ἀδία καὶ τῶν μείζονας ὑβρίζον τῶν
καὶ καθ' ὧν ἐκ ἐχουσιν ὁμοίως, ἀνα-
νόμοις οὕτω καὶ ἀκατονόως ἐκφείραν
ἡμῶν, μάλλον δὲ ὑβρίσας καὶ τοῖς ὑπὸ
τῶν ἀσεβείας τοσοῦτοις ἀθλίως ὑπομε-
μνηκόσιν, ὧν ἕνεκεν καὶ νῦν ἡ ἀσεβεία
διὰ τῶν ὧν τῶν ὁσιότητος ἀνέλαμ-
ψεν, οἰχίσει τῶν ἐχάτω ἀτάξιαν

illos qui tanta insolentia & fe-
ritate, Canonumque contem-
ptu res adeo absurdas, & atrocif-
simas aggredi confueuerunt, vel
inuitos nocendi potestate priua-
remus?

Fratribus itaque nostris &
comministris, Cyrillo episco-
po, & Memnoni, quos contume-
lia affecerunt, communicamus
omnes, & post temerariam illo-
rum sententiam vna cum ipsis sa-
cris operati sumus, & operamur,
communiter vniuersi synaxes ce-
lebrantes; ludicris illorum scripto
abrogatis, inualidisque ac pro-
fus infirmis pronuntiatis. nihil e-
nim aliud erant, quam mera con-
tumelia. Etenim viri numero tri-
ginta, quorum alii hæreseos ma-
cula sunt notati; alii extorres &
ciecti, qualem synodi faciem, aut
qualem vim haberent contra Sy-
nodum ex vniuerso, qui sub cælo
est, orbe collectam? Fuerunt enim
in confesso nostro & illi quoque,
qui a sanctitate tua missi sunt, piif-
fimi episcopi Arcadius & Proie-
ctus, & cum ipsis reuerendissimus
presbyter Philippus, qui sua præ-
sentia tuam nobis exhibuerunt,
apostolicæque sedis locum sup-
pleuerunt. Conuenientem pro-
inde sanctitas tua propter ea quæ
acta sunt, indignationem concipiat.
Nam si quibuslibet potestas
fiat maioribus sedibus contume-
liam inferendi, & in illos, in quos
nihil iuris habent, sententias pro-
nuntiandi vsque adeo iniquas, &
a Canonibus discrepantes, vel po-
tius contumelias, etiam in eos qui
tanta proprietate certamina susti-
nuerunt, & per quos nunc quo-
que, adiumento precum sanctita-
tis tuæ, pietas splendorem rece-
pit; in extremam confusionem

M m m m iij

res ecclesiasticæ dilabentur. Si vero, qui talia sunt ausi, competentimodo in ordinem redacti fuerint, sedabitur omnis tumultus, debitaque Canonibus reuerentia ab omnibus conseruabitur. Porro autem perlectis in sancta Synodo commentariis actorum in depositione impiorum Pelagianorum, & Celestianorum, Celestii, Pelagii, Iuliani, Perfidii, Flori, Marcellini, Orentii, & eadem cum illis sententium, quæ a pietate tua de ipsis decreta & constituta sunt, iudicauimus & nos ea solida firmaque permanere debere, & idem omnes tecum statuimus, eos pro depositis habentes. Vt autem omnia quæ gesta sunt, clare cognoscas, etiam commentarios misimus, & Synodi subscriptiones. Valere te, & nostri memorem esse, oramus Dominum, dilecte & desideratissime.

Cyrilli archiepiscopi Alexandrini in Ioannem episcopum Antiochenum schismaticum homilia Ephesi habita.

QUAE dilectionis in Christum vis fit, a diuina scriptura edocti sumus: nihilominus autem & ipse Saluator edocuit, dicens: *Qui me diligit, me sequatur; & ubi sum ego, illic & minister meus erit.* Oportet enim nos cum illo semper esse, & amare sequi Salvatore omnium nostrum Iesum Christum; nulloque modo ab eo separari. Hoc autem seruabimus, si quæ illius sunt, voluerimus. Hoc impleuit illustris iste & magnus sacerdotum chorus; de quibus valde merito dixerit quispiam,

Ioan. 11. v. 26.

τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀσέβηματα. σωφρονισθέντων ἡ καὶ ὁν θεοσηκῆς ἕξον τ' ἑαυτὰ πολυμηκότων, ἄρτισ πᾶς ἄρτος, καὶ ἡ πρέπουσα τοῖς κανόνσιν ἀδώς παρὰ πάντων σωθήσεται. ἀναγνωθέντων ἡ ἐν τῇ ἀγία συνόδῳ τ' ὑπομνημάτων τ' πεπερασμένων ἐπὶ τῇ καταιρέσει τ' ἀνοσίων Πελαγιανῶν, καὶ Κελεσιανῶν, Κελεσίου, Πελαγίου, Ιελιανοῦ, Περσίδου, Φλώρε, Μαρκελίνου, Ορεντίου, καὶ τὰ αὐτὰ τύποις φρονουμένων, ἐδικαιώσαμεν καὶ ἡμεῖς ἰσχυρὰ καὶ βέβαια μῦθεν τὰ ἐπ' αὐτοῖς ὡρεσμένα ἄρα τῆς σῆς θεοσεβείας. Ἐσὺ μὲν πάντες ἐσμὲν, καὶ θερημένοι ἔχοντες αὐτοῖς. ὑπὸ δὲ ἀκριβοῦς δὲ μαθίας ἀπάντων τῶν πεπερασμένων, ἀπετείλαμεν καὶ τὰ ὑπομνήματα, καὶ τὰ ὑπογραφὰς τῆς συνόδου. ἐβράδωσέ σε, καὶ μνησθῆναι ἡμῶν τῶν κελῶν ἀγαθῶν, ἀγαπητὴ καὶ ποθνήματα.

ANNO
CXXXII
41.

Κυλλίου ἄρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας ἄποστόλου.

ΤΗΣ εἰς θεὸν ἀγάπης τ' διώκων μιν ἄρα τῆς θείας διδασκαλίας ἡμεῖς ἄρτισ ἔδεν ἡ ἴσον καὶ αὐτὸς ἡμεῖς ὁ σωτὴρ ἐδιδάξε, λέγων ὁ ἐμὲ ἀπαπῶν, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω καὶ ὅπου εἰμι ἐγὼ, ἐκεῖ ἔστω ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔστω. δεῖ γὰρ ἡμεῖς αἰετὸν σιωπεῖν, καὶ φιλεῖν ἀκολουθεῖν τῶν πάντων ἡμῶν σωτῆρι Χριστῷ, καὶ κατὰ μνημόνα ἕξον αὐτῶν κελῶν καὶ ἐπὶ τῶν κελῶν διαβουλεύσασθαι αὐτῶν. Ἐτο πεπλήρωκεν ὁ λαμπερὸς οὗτος ἔμεγας τῶν ἱερέων χορὸς. περὶ ὧν ἀνὰ λέγοντο σφόδρα δικαίως,

* τῶν ἱερέων
* ἀποστόλων